

Ruhumun Kadını

– M.Kemal · 28 Ekim 2010

Ruhumun Kadını..

Sen geliyorsun
Ben gidiyorum...
Yokluğuna mahkûm bir bedenim
Surlarından sesleniyorum sana
Sesini kaybetmiş bir avazla
Varlığını sorgulayan bir aşkla
Umutsuzca...
Sana "gel" diyorum,
Ama ben, gidiyorum.
Kurutulmuş çiçekler var ellerimde
Ölsünler diye topladığım.
Hayatımdan sakladığım kelimeler
Kendi gölgesinde kaybolan varlığım,
Yokluğum...
Sen benim yalnızlığım mıydın yoksa?
Kendimden bile sakladığım
Aynalardan kaçırdığım yüzüm
Yıllardır hiç bakmadığım.
Çocukluk sesimle çağırarak
Şimdiki aklımla kaçtığım... Kaçamadığım / aşk /
Ya da hayatımın göz hapsi mi?
Her köşe başında yakalandığım
Sen benim neyimsin?
Ben senin neyin?
Neden özlüyor seni ellerim?
Nereden tanıyor gözlerini gözlerim?
Neden ağlıyor hiç bir şeyi için?
Ya da neden susuyor her şeyi için?
Sen biliyor musun?
Yalnızlığım..
Odalar dolusu yalnızlığım,
Duvar teninde sessizliğim, sensizliğim

Sen biliyor musun?
Neden ben gelmeden önce gitti?
Son seferine bütün trenler
Ben neden geç kaldım mutluluklara?
Ve şimdi neden
Hiç görmediğim renklere aşığım fütursuzca? ...
Sen geliyorsun,
Ben gidiyorum...
Ruhum acıların hamalı
Sırtında bir ömrün bar'ı...
Suskunluğumu bağıyorum yalnızlığıma
Sana hoşça kal diyorum,
Sen hiç duymasan da.
Bir veda busesidir şimdi gözlerimde aşk
Yaralı bir mektup kâğıdı
Elveda... Elvedalar sana
Ruhumun kadını... Ruhumun kadını.
Elveda...
Mustafa Kemal Serhatlı
07 06 2009